

jsem si to myslela i já! A najednou se Lasse začal nějak spokojeně šklebit a řekl:

„Jen ať si s náma jde! Ale paní učitelka určitě padne do mdlob!“

A tak jsme se všichni společně vydali na cestu. Pontus taky. Chvilími se zastavil, jako by se rozmýšlel, jestli tohle všechno je v pořádku. Ale tu jsem jenom křikla „Pontusi!“ a už odpověděl rozumně to své „bééé“ a přiklusal za mnou.

Cesta do školy nám trvala trochu déle než jindy, a proto jsme přišli pozdě. Už zvonilo a děti byly ve třídě. Nás dětí ze Storbynnu a Bullerbynu není tolik, takže sedíme pohromadě v jedné třídě a máme jednu paní učitelku, třebaže jsme z několika ročníků.

Pontus klopýtl, když měl vylézt po schodech ke škole, a já mu musela trochu pomoci.

„Von asi ještě není zralý pro školu,“ řekl Lasse.

Když Lasse před lety začal chodit do školy, neposeděl tiše ani minutu. A pak paní učitelka řekla, že ještě není zralý pro školu. Poslala ho domů a řekla, aby přišel až za rok, že si zatím potřebuje ještě chvilku hrát. Na tohle Lasse určitě nikdy nezapomněl. A proto taky tak mluvil o Pontusovi.

Britta zaklepala na dveře a vešli jsme dovnitř.

„Promiňte, že jdeme pozdě,“ řekla Britta.

Jakmile to řekla, začal se Olle pochichtávat. My ostatní jsme stáli úplně tiše, ale Olle se jen chichtal, docela tak, jako by ho někdo lechtal.

„To je ohromné, jak ty jsi dnes veselý, Olle,“ řekla paní učitelka.

Pontus stál za námi, takže ho nikdo nemohl vidět. Ale najednou bylo slyšet jeho miloučké „bééé“ a Pontus vystrčil hlavu. Všechny děti v lavicích úplně poskočily. A paní učitelka taky.

„Co tohleto, propána... Jak si to představujete, že si sem vezmete jehně?“